

PIZZAMAFFIA

**PIZZA
MAFFIA**

**KHALID
BOUDOU**

Kijk op www.pizzamaffia.nl voor meer informatie over het boek en de film.

Eerste druk november 2007

Tweede druk februari 2008

© 2007 Khalid Boudou en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp en -beeld Marlies Visser

Zetwerk ZetSpiegel, Best

www.khalidboudou.nl

www.moonuitgevers.nl

ISBN 978 90 488 0881 6

NUR 284

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers BV.

‘The world is yours.’

Tony Montana in *Scarface*

Proloog

Gebeurd is gebeurd

Gebeurd is gebeurd. Bijna alles is kapot. En wat nog niet kapot is, gaat straks wel kapot.

De auto's zoeven links en rechts voorbij, zoals ze de laatste maanden voorbij zijn gezoefd. Het ging snel en met zoveel problemen en fokking herrie dat ik geen tijd had om op adem te komen. Het was werken en vechten. Vechten en werken. *Wallah*, in anderhalf jaar ben ik veranderd van een kind in een man. Ik kijk als een man. Ik luister als een man. Ik denk als een man en vooral: ik vecht als een man. Grote mannen vechten en maken alles kapot. Ik zal ook alles kapotmaken.

Er zit een beest in mij. Het kwam als een klein beestje en is flink gaan groeien. Nu is het een groot, wild beest. En Haas is mijn prooi. Ik laat hem niet ontsnappen. Ik buig me voorover op het stuur, druk er stevig op. Mijn hart bonst in mijn keel. Mijn maag voelt zwaar aan. Alsof er een ijzeren bal in zit of zo. Mijn lichaam staat strak. Mijn handen staan strak. Mijn benen zijn gespannen. Natuurlijk van de zenuwen, maar ook door alles wat ik vandaag gebruikt heb om al mijn medelijden voor Haas weg te slikken. Dat ik niet weer ga denken dat hij er ook allemaal niets aan kan doen en dat mensen nu eenmaal kinderachtige klootzakken zijn die elkaar niets gunnen. Nee, mannen mogen niets of niemand begrijpen of zielig vinden. Ze moeten de boel afbreken.

Dus geef ik flink gas. Meer gas. Nog meer gas. Nog meer. *Arwiena!* Ik ga de weg goed warm maken! Ik ga de weg laten trillen! Alles mag kapot. Fok iedereen! De bestuurders van de auto's die ons voorbijscheuren tikken met hun wijsvinger op hun voorhoofd. Gekken! Gekken! Zij hebben makkelijk praten, al die gare gasten. Zij rijden lekker naar een huis waar de complete familie kaasblokjes eet en waar de kinderen op hun kamer zitten met vrienden of hun liefje.

Ik mis Alice. Haas weet niet half wat hij allemaal heeft aangericht.

Het is een raar gezicht: twee op de snelweg racende scooters met opvallende pizzakisten achterop. De rode van Novara Pizza's en de blauwe van Melodia Pizza's. Sommige automobilisten maken zwaaiende bewegingen met hun armen, waarmee ze willen zeggen dat we aan de kant moeten. Ze zullen wel denken: die pizzabezorgers lopen hier maar wat te dollen. *Kowed fuckers. Kowed*, jullie kunnen allemaal kapotvallen! Jullie weten niet hoe wij hier op de snelweg zijn geraakt! Onze blik staat op oneindig, het beest is los. Ik pers mijn tanden op elkaar. Ik zie hoe die stinkende Haas probeert uit te wijken naar de vluchtstrook.

Met een ruk kijkt hij achterom en crost dan wat meters op zijn achterwiel. *Tazz*, alsof hij me daarmee nog kan intimideren. Fok of, man. Al gaat hij ondersteboven rijden of voor mijn part vliegen, het kan me geen fuck schelen. Ik ben nu een man. En ik ga hem pakken. Niemand kan mij nog bang maken.

Haas kijkt nog een keer om. Hij ziet dat ik hem belachelijk maak door ook op mijn achterwiel te crossen. En dan natuurlijk wel wat langer dan hij. Hij is echt goed *scared*. Die

spijker met krullen weet heel goed wat hij kapot heeft gemaakt en wat voor straf hem te wachten staat.

Nog een paar meter. Meer gas. Blazen. Blazen. Tot de limiet. De scooter trilt. De scooter huilt. De scooter brult. Ik tril ook. Ik huil ook. En ik brul ook. Gas. Meer gas! Meer gas! Meer! Hij gaat echt gillen! *Arwiena!*

Bijna. Ik kan zijn uitlaat zowat aantikken met mijn voet. Hij slalomt als een gek om auto's heen. Die gaan daardoor langzamer rijden. De bestuurders kijken verdwaasd toe. Het interesseert me geen ruk. Ze kunnen kijken wat ze willen, maar dit is dus geen show. Dit is de realiteit, weet je. Dit is een gevecht tussen grote mannen. Tony Montana tegen Tony Banana. Met zijn hoofd vooruitgestoken racet Haas op de linkerrijstrook. Wat een stripfiguur! Auto's toeteren. Iedereen kijkt. De snelweg is van ons tweeën. Straks voor mij alleen. Dat weet ik zeker. Ik word almaar nerveuzer en nerveuzer, bang dat de verkeerspolitie ons van de weg komt halen. Wat zal ik antwoorden als ze vragen: waar ben je mee bezig?

Waar zal ik dan mee beginnen? Met de pizzaoorlog? Met wraakgevoelens? Met het geschreeuw van mijn vader? Met de zieke buikdanseres?

Of zal ik vertellen over het vertrouwen dat ik had in oom Faris? Of toch maar meteen over mijn neef Haas? Echt, ze zouden helemaal lijf worden. Net als ik nu.

Het is bijna over. Ik zie hoe Haas klemgereden wordt door auto's. Hij kan dus niet naar de rechterrijstrook uitwijken. Daar is totaal geen ruimte. Op deze kans heb ik geaasd.

Ik beweeg de scooter tot krijsen, piepen en snorren. Gas! Gas! Gas! Via de vluchtstrook snor ik hem voorbij. Haas kan

toch niet meer terug. De auto's pushen hem: nu moet hij wel naar rechts. Ha! Fok jou, Haas!

Ik ga veel langzamer rijden. Ik laat Haas iets verder door crossen en vlieg vervolgens als een raket langs hem heen. Nu slingert hij tussen mij en de vangrail in. Mijn hart dondert er zowat uit. Ik proef zijn bloed. Haas kan echt geen kant meer op. De Haas is bijna gevangen. Nog een klein stukje. Ik kan erbij. Ik kan erbij. Met alle kracht die ik nog over heb, geef ik die blauwe klotepizzakist van Melodia shitpizza's een zet. Haas slingert wat en klapwiekt met zijn scooter uiteindelijk naar rechts, zo tegen de vangrail. *Baf!* Hij vliegt eroverheen en valt met een harde smak in de berm.

Ik rem. Zou nu dan eindelijk alles echt kapot zijn?

Anderhalf jaar eerder

Panjabipizzamixdonderdag

‘Een pizza is geen wioldop! Niet erin flikkeren, maar met liefde zachtjes in de doos leggen!’

Oom Faris wist goed hoe hij leiding moest geven.

Het was druk, druk, druk. Pizza hier, pasta daar. Doos open, doos dicht, hup, op de stapel. Calzone, Vesuvio, Sal-siccia Picante, Funghi, Maffioso, een Mamma Mia... hup, al-lemaal in de thermobag en wegsturen. Door, door. *Zied a, conio!*

‘Robbie! Robbie! Deze met spoed naar de Hendrikskade!’ schreeuwde ik.

‘Waar is dat?’

‘Daar waar je moeder woont, nou goed. Ze moeten maar eens een navigatiesysteem in je kop stoppen. Schiet op, man! Je weet toch wel waar de Hendrikskade is? Bij het Mondriaancollege!’

‘O ja.’

‘Ja, o ja. Als je langer dan een dag op school had gezeten, zou je dat wel onthouden hebben, kale Pipo.’

‘Ik heb op school geleerd waar je zus woont, Bram. Dat was meer dan genoeg.’

‘Gaan we bijdehand doen, gabberkop?’

‘Jongens! Geen discussie! Hup, *tiempo!* Wegwezen! Maak de weg warm, Robbie!’

Dat riep oom Faris dus altijd als hij bedoelde dat er snel bezorgd moest worden: maak de weg warm!

Donderdag was het echt altijd superdruk. Om zowat vier uur 's middags begon het lawaai al.

Onze zaak ligt vlak bij winkelcentrum Hexagon. Het is best groot daar. En op koopavond moet al het personeel daar tot laat werken. Dan bestelden ze zowat allemaal pizza bij ons. Echt, *wallah*, ze vraten zich helemaal geel aan onze pizza's. Maar goed, eerlijk is eerlijk: we hadden dankzij oom Faris dan ook wel de lekkerste pizza's. En we gaven die gare klanten ook van die spaarkaarten mee. Daar waren ze echt helemaal gek op.

TIENDE PIZZA GRATIS!

Maar donderdag was vooral de meest relaxte en gezelligste dag. Echt, iedereen was er dan. Mijn oom Faris, Haas, Robbie, Jeffrey en ik. Op die laatste donderdag, toen alles nog goed was dus, bakte oom Faris zoals bijna altijd pizza's. Mijn neef Haas en kale Robbie bezorgden. Jeffrey, die kleine rat met die gare stekeltjes van hem, die een paar dagen per week wat uurtjes bij ons werkte, nam de bestellingen aan de balie aan en deed de kassa. Hij was een toffe gast en hij kon als het echt moest ook pizza's maken of helpen met bezorgen. Iedereen die bij Novara werkte was tof en moest zowat honderd handen hebben en alles kunnen. Zelf nam ik de telefoon aan en tussendoor bakte ik de kleine bijgerechten en zo. Niet dat dat nou veel voorstelde: wat gebakken champignons of aubergine met olijven, tomatensaus en knoflook. Dat soort shit.

‘Brahim!’ riep mijn oom. ‘Brahim! Heb je die Melanzana en een Trifolati klaar?’

Shit, *tfoe*, helemaal vergeten dus!

‘Melanzana en Trifolati! Ja, komt eraan!’

Ondertussen ging ook nog eens de telefoon.

‘Hallo, pizzeria Novara, met Brahim.’

‘Ja hallo, spreek ik met Novara?’

‘Hallo? Hallo?’

‘Spreek ik met pizzeria Novaria?’

‘Novara, ja. Mag ik uw bestelling alstublieft?’

‘Ik wil een pizza Calzone di Mare en een Vegi... Vegitin...’

‘U bedoelt een Vegetariana.’

‘Ja die, die ja... die is toch zonder salami?’

‘Ja, vegetarisch, ja.’

‘Helemaal vegetarisch?’

‘Vegetarisch is vegetarisch, mevrouw. We hebben geen halve vegetarische. Snapt u? Die dan maar doen?’

Ik zuchtte maar eens diep. Trage *kehba*, dacht ik. *Tfoe!* Schiet op! Schiet op!

Ondertussen begon oom Faris ook nog eens harder te pushen.

‘De pizza’s voor Blokker zijn bijna klaar, Brahim! Die Melanzana en die Trifolati moeten nu echt komen! Anders kan ik de bestelling niet rondmaken! Handen los. Focus, neef! *Tiempo! Tempo! Zied! Zied! Arwiena! Arwiena!*’

Ik lachte me altijd zowat kapot als mijn oom hard riep: ‘*Arwiena!*’ Dat betekent zoiets als chaos, geloof ik. Met mijn vrije hand pakte ik snel twee kleine pannen en smeed ze op het vuur. Wat olijfolie erin en dan een handje aubergines in de ene pan en champignons in de andere.

‘Hallo, bent u er nog?’ Dat zieke mens liep nog steeds in mijn oor te blazen.

‘Ja, ja.’

‘Kan er wat salami op die Vegi?’

‘Vegetariana? Dat kan. Maar waarom bestelt u dan niet de Valtellina, daar zit salami en groente op.’

‘Ja, maar die is niet echt vegetarisch.’

‘O, zo. U heeft helemaal gelijk, mevrouw. Die is niet echt vegetarisch. Dat was het?’

‘Ja, dat was het. O ja, heeft u er trouwens nog een bakje ketchup bij? Kan dat?’

‘Ketchup? Bij de pizza? Is prima, mevrouw Waaier. Ongeveer een half uurtje, mevrouw, het komt eraan.’

‘Ik vind het altijd zo leuk dat jullie “mevrouw” tegen me zeggen. En ik wil jullie nogmaals complimenteren met die heerlijke pizza’s. Ik...’

‘Dank u, mevrouw. Pizza met ketchup voor u. Tot zo!’ Ik hing op. ‘Oom! *Azizi!* Oom Faris! Een Calzone di Mare en een Vegetariana met wat salami!’

‘Wat? Waarom bestelt ze dan geen Valtellina?’

‘Weet ik veel. Het is die zieke tante van het uitzendbureau hier om de hoek.’

‘O ja, die is vreemd maar wel lekker. Die heeft geen Valtellina maar wat vaseline nodig.’

‘Haha, ze wil trouwens ook wat ketchup bij haar pizza!’

‘Ja dag, rot op zeg. Ik ben hier geen frietzaak. Oké, jongens. Alles eruit!’ Oom Faris haastte zich snel naar de oven. ‘*Arwiena!*’ riep hij nog maar eens.

En zo ging het de hele donderdag door, tot we ’s avonds laat met een blikje Red Bull in de hand de deuren sloten. En

dan gingen we elkaar met deegballetjes te lijf en zetten we wat wrede muziek op, vooral van die Panjabishit van Panjabi Hit Squad, je weet wel, van die gare Indiase currydance-muziek. Echt cool is dat. Daar ga je dus echt sneller van schoonmaken. Om onze pizzagabber Robbie blij te maken, draaiden we ook een nummertje van dat harde hamer-en-zaag-werk, jumpstyle. En wat later op de avond beatboxte Haas erop los en zong oom Faris zoals altijd weer iets smerigs, iets zieks, iets gaars. *Wallah*, er zat toen echt veel energie in pizzeria Novara. Ook die laatste superdonderdag was weer gruwelijk.

Vette ansjovis en dikke vette pakken floes

Mijn vader houdt van vette ansjovis en van het wantrouwen van mensen.

‘Die... die *zamel* loopt me te belazeren!’ brulde hij de dag na superdonderdag. Net toen ik hem wilde vertellen dat ik voor de tweede keer een tien had gehaald voor wiskunde.

Als een militair zwaaide hij met zijn armen. Hij ijsbeerde als een stadswacht door het huis en rookte de ene na de andere sigaret. Het was raar om hem zo te zien, met zoveel temperament voor iemand met flink wat pijn in de botten vanwege de reuma. Hij liep er dan ook bij als een of andere hotdogverkoper of casinomedewerker. Een klein mannetje met een dikke buik (waarschijnlijk kwam dat door het eten van veel ansjovis). En dan die gestreepte vesten van hem. Echt lachwekkend.

‘Weer minder geld verdiend dan vorige maand!’ brulde hij. Hij wapperde met zijn handen in de lucht en de sigaret tussen zijn vingers – op een manier alsof hij het te warm had, weet je. ‘Dat is toch niet mogelijk? Dat kan toch niet? Ik zie alsmar meer bestellingen en volgens de teller op de deur komen er steeds meer klanten binnen. Dus o God, o Allah, waar blijft hij met de grote *floes*? Waar? Eet hij dat soms op? Gokt hij? Bestelt hij dames van plezier?’

De ouwe was behoorlijk aan het ronken. En dat deed hij

op een manier alsof hij die vragen aan mij stelde. Ik hield me maar stil. Dat was het beste, dacht ik zo.

‘Laat toch,’ probeerde mijn moeder hem te kalmeren. ‘Vertrouw je broer.’

Ondertussen bakte ze van die ansjovissen in een grote pan. Echt, ik kon die dwergvisjes niet meer zien. De geur ervan hing soms dagenlang in huis of aan je huid. En als je er eenmaal van gegeten had, plakten je vingers de hele dag zowat aan elkaar van het vet. Ze had weer een berg klaar en schepte ze op een groot bord.

‘Ga lekker zitten,’ zei ze tegen de ouwe. ‘Je hebt de hele dag niet gegeten.’

De ouwe nam plaats.

‘Faris heeft nu veel onkosten,’ zei mijn moeder. ‘Het is niet meer zoals vroeger. Een kilo meel kostte toen maar tien cent.’

Mijn vader peuzelde snel een ansjovisje op. Hij leek wel een aangeklede ijsbeer.

‘Denk je nou echt dat ik achterlijk ben, Mienoesj?’ vroeg hij kauwend, terwijl hij aan de volgende vis begon te plukken. ‘Huh? Denk je dat echt? Ik weet toch heus wel wat dat kost?’

‘Je moet leren vertrouwen, Amar.’

De ouwe propte het volgende visje met graat en al in zijn mond. Daarna schoof hij het bord opzij, veerde op en keek mij strak en verwijtend aan.

‘Mensen vertrouwen alleen hun kinderen,’ zei hij. Hij likte zijn vingers af. ‘Als ik gewoon net als alle andere mannen op deze wereld een echte kerel op de wereld had gezet, dan was dit dus allemaal niet gebeurd.’

Wallah, het stelde niet veel voor, maar ik voelde me dus

echt vernederd. Ik was boos en verdrietig tegelijk. Het liefst wilde ik uit het raam springen, maar ik bleef staan als een standbeeld en keek toe hoe hij met zijn wijsvinger slaande bewegingen maakte, richting mij.

‘Hij,’ snauwde hij. ‘Hij hier... deze slaapmuts. Deze schetkweker. Deze ballenpoetser. Deze kontenkrabber...’ Het was alsof hij het woordenboek voor scheldwoorden uit zijn hoofd aan het leren was. Hij ging maar door en door. ‘Deze tenenkaasvreter had allang in de zaak van zijn vader moeten staan.’

‘Mijn Brahim?’ vroeg mijn moeder, terwijl ze met een doek over de tafel ging. ‘Je draait nu echt door. Hij is praktisch nog een kind.’

‘Ja, en ik ben praktisch nog een schaapherder. Wat maakt het uit? Jouw Brahim? Praat maar lekker tegen hem als tegen een baby. Mijn Brahim dit, mijn Brahim dat. Weet je, jij hebt hem slap gemaakt, Mienoesj. Jij behandelt mijn enige zoon alsof hij de sjeik van Dubai is.’

‘Eten ze in Dubai trouwens ook ansjovis?’

‘Nee, alleen zand.’

Hoezeer mijn moeder ook haar best deed om het gesprek een andere kant op te sturen, hij ging maar door in zijn eigen richting. En alsof hij mij nog niet genoeg had beledigd, zette hij ook nog een vrouwenstemmetje op.

‘Heb je al gegeten, mijn Brahim? Heb je al gedronken, mijn Brahim? Wil je nog een sapje, mijn Brahim?’ En toen weer met zijn normale stem: ‘Die jongen kan niet eens zijn eigen brood smeren, laat staan de pizzazaak van zijn vader runnen.’ Hij stak een arm in de lucht en maakte een vuist. Echt, hij leek wel een kleine hooligan. ‘Een man moet vech-

ten! Een man moet een leeuw zijn! Een man moet ruw zijn. Een man moet... moet, eh... ja... hij moet sterke schouders hebben, waarop hij een hele familie kan dragen. En een moeder moet daarop toezien.'

'Dus je beweert dat ik gefaald heb? Laat hem toch kind zijn,' zei mijn moeder kalm.

'Noem je dat een kind? Hij heeft kloten zo groot als een voetbal!'

'Gedraag je, Amar.'

'Kijk, dan... Hij steekt wel een kop boven mij uit!'

'Maar jij bent ook wel een heel klein mannetje,' zei mijn moeder lachend. Je zag duidelijk dat ze haar best deed om mijn vader wat te kalmeren.

'Toen ik zo oud was als hij, vocht ik met jakhalzen en leeuwen.'

'Overdrijf niet, Amar. Dat waren andere tijden. Hier heb je geen leeuwen.'

'Nee, maar wel de belastingdienst! Elke tijd is hetzelfde. Elke tijd kent gevaren en problemen. En elke tijd brengt sterke mannen of *zamel*s voort. En ik ben er nog niet helemaal uit wat die jongen hier is. Een man of een *zamel*.'

Ik liet mijn hoofd zakken en staarde maar wat naar de vloer. Ik wilde zijn ogen niet zien. Ik wilde zijn minachting niet zien. Ik wilde zijn teleurstelling niet zien. Wat was er de laatste tijd toch met mijn vader aan de hand? Hij was al een paar weken zo bezig. Ik werd er echt zo gek van dat ik ergens haat tegen hem begon te voelen. Maar niet zoveel. Want ik dacht ook: misschien heeft hij wel gelijk. Misschien moet ik maar snel een man worden.

'De vraag is: is Brahim een man of een *zamel*?' raasde de

ouwe. Hij pushte en pushte maar door. Ik stond op springen. Ik wilde schreeuwen dat hij een ouwe gek was en dat hij mij dus echt net zo para aan het maken was als hijzelf was. Maar ik hield mijn mond en ontweek zijn blik.

‘Willen jullie misschien nog wat ansjovis?’ vroeg mijn moeder, alsof er niets aan de hand was.

‘Heb je niets anders te doen in je leven?’ snauwde de ouwe tegen haar en hij klopte nerveus op de tafel. Toen veegde hij zijn voorhoofd af en waggelde al leunend op zijn krukken de kamer uit, de trap af naar beneden.

‘Je vader heeft een warm hoofd,’ zei mijn moeder. ‘Het zal wel van de medicijnen komen.’

Ik staarde haar aan. Ik zag dat ze haar verdriet probeerde te verbergen. Ze beet op haar onderlip. Maar ik zag ook dat haar ogen nat waren, weet je. Echt, ze heeft dezelfde ogen als ik. Blauwgrijs. Mensen vragen mij vaak: ‘Mocro’s hebben toch allemaal bruine ogen?’ Dan zeg ik: ‘Nee, de Berbers hebben ook blauwe en groene ogen.’

Ik wilde mijn moeder troosten, zoals Alice mij altijd troostte als ik verdrietig was. Dan pakte Alice mijn hand vast en legde die tegen haar hals. Ik voelde haar hartslag kloppen als muziek.

Taktak, taktak, taktak.

‘Het komt allemaal goed,’ fluisterde Alice in mijn oor, terwijl ze met de achterkant van haar vingers mijn wang streelde. ‘Brahim is mijn mannetje van de maan.’ Ze kneep in mijn hand en vervolgens omhelsde ze me. Als ze dat deed, voelde ik me zo sterk als een beer. Alice was echt mijn wonder.

Mijn moeder is ook een groot wonder, maar ik omhelsde haar niet. Ik pakte haar hand niet eens vast. En al wilde ik

dat toen, ik zei ook niet dat ik van haar hield. Ik staarde haar alleen maar aan als een gare idioot. En ik keek naar haar mooie, smalle handen vol groeven. In een van die handen hield ze de vork waarmee ze zoveel ansjovisjes had omgedraaid in de pan. Voor mijn twee oudere zussen, voor mij, maar vooral voor mijn vader. Bergen ansjovis.

Zij begrijpt me, dacht ik bij mezelf. Want ze heeft dezelfde ogen als ik. Van die blauwgrijze Berberogen. Ik hoefde dus niets te zeggen. Maar misschien begreep ze me toch niet. Toch zei ik maar niks. Best raar allemaal eigenlijk. Dat je tegen mensen tegen wie je echt van die grote dingen wilt zeggen, die in je hart zitten en zo, niets zegt of alleen van die kleine dingen. Snap je?

‘Wil je een keer iets anders dan een melkbroodje?’ vroeg ze. Ik schudde van nee.

‘Wil je geen ansjovissen? En ze zijn zo lekker.’

‘Nee, nee.’

‘Wil je pannenkoek? Ik heb vanmorgen pannenkoeken gebakken. Een donut? Ik heb ook donuts.’

‘Nee, *yemma*.’

‘Zal ik anders een linzensoepje voor je opwarmen?’

Ik zuchtte en liet mijn armen hangen. ‘Mam, ik hoef niets te eten. Ik heb echt geen honger!’

Toen nam ze zelf een donut en na twee happen zei ze: ‘Trek je er niets van aan, zoon. Het gaat snel over. Het is de reuma.’

‘Soms denk ik erover om weg te gaan,’ zei ik. ‘Ver van hier. Naar Frankrijk, Amerika of Afrika of zo. Studeren, mensen ontmoeten... eh... met leeuwen vechten.’

Ma lachte. Gelukkig maar. Ze zette een kopje thee en een zakje met melkbroodjes voor me neer op tafel.

‘Je moet nooit weglopen, Brahim. Je vader is ook ooit weg-
gelopen. Niet naar Amerika, Afrika of de leeuwen. Maar naar
de pizzazaak. Sinds hij de pizzazaak heeft, is hij nooit meer
thuisgekomen. Het zou beter zijn voor iedereen en vooral
voor zijn gezondheid als hij die zaak gewoon verkocht.’

Ze vulde een glaasje met water en dronk het leeg.

‘Waarom doet hij dat dan niet?’ vroeg ik. ‘Later word ik
toch econoom.’

‘Dat zou hij als een nederlaag ervaren.’

‘Ik begrijp niet waarom. Wat is nou toch een nederlaag?
En wanneer heb je nou eigenlijk gewonnen? Ik begrijp zulke
dingen niet. Wat heeft hij nou gewonnen met die pizza’s?’

Ze legde een wijsvinger op haar lippen, waarmee ze be-
doelde dat ik wat kalmer en met meer respect moest praten.

‘Heel zijn leven zit daarin, Brahim,’ zei ze zowat fluiste-
rend. ‘Dat moet je gewoon accepteren en begrijpen. Die
zaak is veel en veel ouder dan jij. Realiseer je je dat wel?’

‘Maar waar doet hij het allemaal voor, *yemma*? Hoe lang
zijn we al niet echt op vakantie geweest? Alice gaat wel drie
keer per jaar met haar ouders op vakantie.’

‘Dat is niet belangrijk, Brahim.’

‘Wat is dan wel belangrijk? Waarom leef ik? Waarom ga ik
dan naar school? Waarom sta jij hier elke dag in de keuken?
Mensen laten zien dat je een mooie pizzazaak hebt?’

‘Daar kom je nog wel achter, Brahim.’

‘Misschien wil ik daar niet achter komen, *yemma*.’

‘Je gaat er wel achter komen. Hoe dan ook.’

Waar is het geld gebleven?

Net op het moment dat ik naar mijn kamer wilde lopen om te msn'en met Alice, hoorde ik mijn vader naar boven stommelen. Ook hoorde ik oom Faris hoesten. Niet echt hoesten. Maar gewoon van dat ongemakkelijke hoesten, snap je. Van dat *uche uche*.

Toen hij eenmaal boven stond, zag ik dat zijn schoenen onder het meel zaten.

'Trek je schoenen uit,' snauwde mijn vader hem toe.

Wallah, ik schaamde me dood. Met een klein lachje op zijn gezicht knikte oom Faris naar me. Hij was best een knappe vent voor zijn leeftijd. Hij was iets groter en vooral veel slanker dan mijn vader. Hij had een sportieve borstkas en nog veel haar op zijn hoofd. En hij had altijd een warme lach op zijn gezicht. Daarmee begroette hij nu mijn moeder.

'Wil jij misschien nog wat ansjovisjes?' vroeg ze hem.

Toen stapte mijn vader naar voren. Hij pakte het bord met ansjovis en flikkerde alles zo de vuilnisbak in.

'Zo. Daar zijn we mooi vanaf,' zei hij. 'Nu kunnen we praten.'

Mijn vader en oom Faris gingen tegenover elkaar zitten. Mijn vader veegde met de rug van zijn hand het zweet van zijn voorhoofd. Het was overduidelijk: hij was echt goed gestrest. Uit de la in de kast achter hem pakte hij zijn miezeri-

ge notitieboekje met groene kaft. Hij bladerde er als een gek doorheen en legde het daarna wijd opengeslagen op tafel.

‘Hier, kijk dan!’ wees hij. ‘Waar is die vijfhonderd euro dan voor? Waaraan heb je die uitgegeven?’

Oom Faris stak zijn kin in de lucht en zuchtte flink. ‘Het staat erbij. Voor schoonmakers.’

Hij zat er niet gemakkelijk bij. Met de bal van zijn voet draaide hij nerveus op de vloer.

Mijn moeder zette even later een kopje thee voor hem neer.

Wallah, ik voelde dat het niet goed zat. Dat er iets aan zat te komen.

Toen kreeg ik een sms’je. Van mijn schatje. Van Alice.

HI HABIBI. STRXX. BIJ MIJ?

WRKSTK FILM?

GEBAK MA.

LEKURRRRRRR. XXX

HVJ

‘Schoonmakers?’ vroeg mijn vader. ‘Waarom maak je je hoofd niet een keer schoon?’

‘Ik dacht dat ik die vrijheid van je had. Het is ontzettend druk in de zaak,’ reageerde oom Faris met zijn hoofd naar beneden gericht. ‘Het wordt almaar drukker en drukker, dus leek het me goed en handig om een schoonmaakster aan te nemen. Zo kunnen wij ons beter op de pizza’s richten. Ze werkt trouwens zwart. Ze is goedkoop. Vijfhonderd per maand. Twaalf uurtjes, zes dagen. Twee uurtjes op een dag, in de ochtend.’

‘Vijfhonderd. Is dat goedkoop? *Tazz. Tazz.* Vind jij dat goedkoop?’

Mijn ouwe schoof de rekenmachine naar zich toe. Hardop maakte hij een rekensommetje: ‘Vijfhonderd maal twaalf is zesduizend euro per jaar! *Tazz, goedkoop?* Komt Oprah Winfrey soms bij je schoonmaken?’ Toen sloeg hij een bladzijde om en wees naar een ander bedrag. ‘En waaraan is deze driehonderd hieronder uitgegeven?’

Oom Faris zuchtte weer eens flink en begon wild met zijn hoofd te schudden. Met gefronste wenkbrauwen en een vragende blik keek hij mijn vader in de ogen. Toen staarde hij op een minachtende manier naar de rekenmachine.

‘Zeg eerlijk, Amar,’ zei hij triest. Zijn vingers trilden. Toen legde hij een platte hand op zijn hart, onder het rode shirt met de afbeelding van Che Guevara. ‘Jij bent mijn broer,’ zei oom Faris zowat jankend. ‘Jouw bloed is mijn bloed. Jouw hart is mijn hart. Jouw zaak is mijn zaak. Jouw kinderen zijn mijn kinderen. Mijn kinderen zijn jouw kinderen. We zitten als schakels van een ketting aan elkaar vast. We zijn familie. Zeg het me daarom gewoon eerlijk, *wacha*. Vertrouw je mij soms niet meer? Vertrouw je je broer soms niet meer?’

De stilte daarna was fokking moordend. *Wallah*, ik dacht dat ik zowat doodging. En eerlijk, niet dat ik een poesje was of zo, maar ik moest dus ook echt bijna huilen.

‘In deze tijd kun je zelfs je kinderen niet meer vertrouwen,’ zei mijn vader droog.

‘*Iwa*, zeg dat dan,’ zei oom Faris rustig. ‘Zeg gewoon dat je me niet vertrouwt. Dan weet ik waar ik aan toe ben.’

De relaxte manier waarop oom Faris dat allemaal zei, wekte alleen maar meer wantrouwen en woede bij de ouwe.

‘Ik snap gewoon niet dat ik wél meer klanten heb, maar veel minder geld,’ zei hij luid. ‘Dat kun je zelfs een kleuter niet wijsmaken.’

‘Sinds je die sensor boven de deur hebt geplaatst, die klantenteller, slaat je fantasie op hol,’ zei oom Faris.

‘Ja, maar die sensor spreekt wel de waarheid.’

Mijn oom haalde wanhopig zijn schouders op. ‘Wat is dan de waarheid? Niet elke bezoeker die in de zaak komt, koopt een pizza. Soms komen ze gewoon om te babbelen of om even te buurten. Dat hoort er ook bij. Klanten moeten zich prettig voelen in de zaak.’

‘Als ze zich prettig willen voelen, moeten ze maar naar het café, de kermis, het buurthuis of voor mijn part naar de dames van plezier. Ik verkoop pizza’s en geen gevoelens en daarmee basta! En daar moet jij voor zorgen, Faris. Je wordt er goed voor betaald.’

‘God weet dat ik mijn best doe,’ zei oom Faris. Hij nam een kleine slok thee en zette het glas rustig neer. Toen stond hij op. Hij trilde nog steeds als een gek.

‘Ik ga snel naar beneden,’ zei hij toen. ‘Mijn zoon staat alleen.’

‘Ga maar snel,’ bromde de ouwe. ‘Zorg maar dat alles in orde komt. Zorg goed voor de pizza’s. Mijn pizza’s. En zorg goed voor het geld. Mijn geld.’

‘Ik zal goed voor je pizza’s zorgen,’ zei oom Faris. ‘Heb ik altijd gedaan, trouwens.’

Oom Faris draaide zich om en gaf mij een knipoog. Ik weet nog dat ik toen best opgelucht was. Best wel erg eigenlijk. Hij loopt in ieder geval niet kwaad weg, dacht ik nog. Want oom Faris was echt super. Zo wil ik zijn als ik later echt

groot ben, dacht ik altijd. In sommige dingen deed ik hem zelfs na. Zoals overdreven je schouders laten rollen en je nek kraken voor je begint met werken. Of kauwen op van die munttheeblaadjes of heel hard met een lepel in de koffie roeren, zieke liedjes verzinnen of tegen mooie meisjes in de zaak zeggen: ‘Wil je deze nep-Italiaan er ook bij bezorgd hebben?’ En natuurlijk als het stressen geblazen was heel hard roepen: ‘*Arwiena!*’